

Ὅσοι εὐτυχήσατε νὰ πέσετε πτώσιν Παυλάκειον, θὰ ἐγνωρίσατε τί θὰ πῇ λάσπη Ἀθηναϊκὴ καὶ πῶς γλυστρᾷ σὰν λάδι. Ὁ Παυλάκης λοιπὸν ἐπῆγε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' αἱ παλάμαι του, ἐφ' ὧν ἠθέλησε νὰ στηριχθῇ, ξεγλυστροῦν ἐπὶ τῆς λάσπης, καὶ ὁ Παυλάκης κατακυλᾷ ἐκ δευτέρου καὶ τὴν φορὰν ταύτην πίπτει σὰν βαρελάκι εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ πεζοδρομίου.

Καὶ ἦτο ῥεῦμα ἐκεῖνο ἡ Ἰορδάνης ποταμὸς μυροφόρος; Τὰ μοῦτρα του, τὰ γένεια του, τὸ στόμα του, ἡ μύτη του, ὅλα εἶχον καταληφθῇ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν πράγματα. Ποῦ νὰ φτύσῃ καὶ τί νὰ πρωτοφτύσῃ.

Ὡ ἁμαρτίαις, ὦ Ὑψίστε Θεέ, ὁ Παυλάκης ἐσηκώθη, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ σηκῶνετο. Τὰ εἶχε χαμένα, ὅλα τὰ ἀντικείμενά του, καπέλα, ὀμπρέλαις, γυαλιὰ εἶχαν γίνῃ γῆ Μαδιάμ. Φαντασθῆτε, ἐπάνω στὴ παραζάλη του, στὴ σύγχυσί του, στὴ φούρκά του, στὸ σαστισμὸ του, τί τοῦ σοφίστηκε. Βλέπει τὸ ποῦρό του ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτοῦ καὶ, μὰ ἦτο φοβερὸ αὐτὸ πάλι, τρέχει νὰ τὸ πάρῃ. Λέγει ἡ παροιμία: μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεςες; Μὲ τὰ μοῦτρα ἔπесе. Δὲν τοῦ ἔφθανε τὸ μπλάστρωμα ποῦ εἶχε ἀπὸ πίσω, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μπλαστρωθῇ καὶ ἀπὸ μπρὸς, νὰ γίνῃ κεφτές.

Μὰ τί τοῦ ἤλθε νὰ πάρῃ τὸ ποῦρό του; Δὲν ἔβλεπε τὰ χάλια του; Αἱ ἔως ἐκεῖ τὸν ἐφώτισε ὁ διάβολος.

Ἄλλοίμονο ὅταν πάρῃ κἀνέναν τὸ ῥεῦμα, καὶ τὸν Παυλάκη μας τὸν εἶχε ὑπερπάρει.

Ἀθλιος καὶ τρισελεεινός, κρατῶν τὸ πανταλόνι του νὰ μὴ τοῦ πέσῃ, κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἔγινε Ἡρακλῆς μαινόμενος.

Ἔλεγε, τοὺς γρόνθους ἀνατρίνων πρὸς τὸ ταβάνι καὶ τὰ ἄγρια βλέμματά του πρὸς τὰ σανάδια τοῦ πατώματος του, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ κτυπῶν τὰ πόδια του:

— Θεέ! . . Θεέ! . . Θεέ! . . Δὲν εἶσαι Θεός. Αἰ μωρὲ καὶ νὰ σὲ εἶχα κάτω. Μὲ ῥεζίλεψες, μ' ἔκαμες ῥεζίλι. Καὶ ποῦ, κύριε; Εἰς τὴν Μοσκούλα μου μ'προστά! Καταλαβαίνεις, σὺ, τί θὰ πῇ αὐτό; . . Εἶνε δήμαρχος αὐτὸς ποῦ ἔχομε; Εἶνε θηρίον. Λάσπαις ἐδῶ, νερὰ ἐκεῖ, βρώμες, ἀκαθαρσίαις, ὅλα μέσα στοὺς δρόμους εὐρίσκονται. Ποῦ νὰ περπατήσῃς; Πῶς νὰ περπατήσῃς; Αἰ, πές μου, σὲ παρακαλῶ; Ὁχι Ἀραμπῆς, ἀλλὰ τοῦρκος γίνομαι νὰ τοὺς πετσοκόψω ὅλους σὰν τραγιά. Καὶ τί σέχω ἐγὼ ἐσένα, κύρ Δήμαρχε, νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ πέφτω κάτω. Καὶ σὺ, κυρὰ, Αστυνομία, ἀκοῦ μὲ βλέπεις καὶ πέφτω κάτω, ποῦ ἐμφωλεύεις, ποῦ βρίσκεις; . . Ὑπάρχει, λέγουν, κυβέρνησις! Ποῦ εἶνέ την, ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω πουθενά! . . Εἶναι κατάστασις κράτους αὐτὴ, κύριε, πεπολιτισμένου; Οὐαὶ εἰς σέ, σέ, Ἑλλάς! Ἴδου κατάστασις ἀνθρώπου! Εἶνε κατάστασις αὐτὴ ἀνθρώπου ἡ γουρουνιοῦ; Ἀλλαξοπιστεῖς ἢ δὲν ἀλλάσεις τὴν πίστί σου; Μάλιστα. Καὶ Ἑβραῖος γίνομαι, Μωαμεθανὸς τοῦρκος, σκυλόπιστος τέλος πάντων. Δὲς ροῦχα! Δὲς κουρέλια! Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ὀμπρέλα μου, ἡ προχθεσινὴ ἀκόμη, καὶ ποῦ τὸ καπέλο μου, τὸ ἀφόρετο ἀκόμη! Καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουσιν ὅτι ὑπάρχει δημοσίᾳ ἀσφάλεια καὶ τάξις. Εἶνε τάξις αὐτὴ νὰ γλυστρῶ καὶ νὰ πέφτω ἐγὼ στὸ δρόμο; Εἶνε ἀσφάλεια νὰ βρίσκωμαι εἰς αὐτὴν τὴν κουρελιασμένην κατάστασιν; Νὰ χάνῃς μέσα στὸ δρόμο τὰ πράγματά σου; . . Ἐχεις, λέγουν, βασιλέα! Ποῦ εἶνε αὐτός ὁ βασιλεὺς; Ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω πουθενά. Πέφτεις μέσα στὸ δρόμο, κατασκοτώνεσαι, καὶ δὲν ἐρίσκεται οὔτε

σκιὰ κλητῆρος νὰ σοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας. Ἐὰν τὰ στοιχεῖα ὤμοσαν ἐναντίον μου . . ὑπάρχει καὶ καταγγελία ἐναντίον τῶ καὶ ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἐκντίον καὶ αὐτῆς τῆς Μοσκούλας, διὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε καὶ μὴ γελᾷ, ὅταν βλέπῃ τοὺς ἄλλους γλυστρολασπωμένους. . .

Παληάνθρωπος.

ΜΕΤΕΚΩΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἄνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγειον τῆς Οἰκίας **Κ. Δελουδά**, μετὰξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαδαλά** καὶ **Ι. Κοκοροπούλου**.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΓΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοὺς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμειλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναμτικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 90 λεπτῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἶνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εἰς τὸ περίφημον ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον **Τρυγόνι** ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ καὶ ἄνευ ἐπίπλων.